

בני המוער של בית אל
מוציאים עבודה

8

הילדות האבודה

6

חגית טנא

4

מדור
המייסדים

הרב שמואל לורנץ

ראש ישיבת בני עקיבא נחלים

על הפרשה - חוקת

גזירה היא מלפני

המצוות ללא ספקנות. במדרש תנחומא, מובא סיפור על גוי שהקשה על עניין פרה אדומה לפני רבן יוחנן בן זכאי. במדרש המסקנה נראית שונה מאשר של המסקנה של רש"י. במדרש, מסביר רבן יוחנן בן זכאי לגוי, כי כפי שהוא מאמין שהגויים מוציאים רוח רעה על ידי שריפת עשבים תחת רגליהם, הוא צריך להאמין שעל ידי עשיית כל פעולות הפרה האדומה גם בן האדם מיטוה. "לאחר שיצא הגוי, אמרו לו תלמידיו: רבנו, לזה דחית בקש, לנו מה אתה אומר? אמר להם: חייכם! לא המת מטמא, ולא פרה מטהרה ולא המים מטהרין, אלא אמר הקב"ה: חוקה חקקתי, גזירה גזרתי,

צוות פרה אדומה עוררה שאלות מגוונות שאליהם התייחסו חז"ל באופנים שונים. הפרשה מתחילה במילים: "זאת חוקת התורה", מדוע דווקא פה התורה מכנה את הדין בשם "חוק"? בעניין זה מפורסמים דבריו של רש"י: "לפי שהשטן ואומות העולם מונין (מטעים) את ישראל לומר מה המצווה הזאת (פרה אדומה) ומה טעם שבה, לפיכך כתב בה חקת - גזירה היא מלפני אין לך רשות להרהר אחריה". כלומר, לדעת רש"י, מצוות פרה אדומה מעלה שאלות קשות מאוד, ולכן יש צורך להדגיש שזו גזירה של הקב"ה שאודותיה אסור אפילו להרהר. הדגש הוא על עשיית

השבוע התקבלה החלטה לא להרוס את המאחז הבלתי חוקי שבנו חמולת נוואג'עה ליד היישוב סוסיא בהר חברון. גם הבנייה הבלתי חוקית בחאן אל-אחמר טרם נהרסה למרות שבשני המקרים קבע בג"ץ שיש להרוס את המבנים. הבעיה היא, שבניגוד לבתים של ישראלים, כאשר מדובר על בנייה ערבית בלתי חוקית לבית המשפט יש זמן. הוא לא קובע תאריך להרוס. החלטה זו היא מתנה לרש"פ ולאיחוד האירופי, אשר מנסים בכל כוחם להשתלט על שטחי C. השבוע בישעמדה - למה בג"ץ אחראי לכך שבנייה ישראלית נהרסת ובנייה ערבית לא.

המשך בעמוד הבא

יציאה	כניסה	יציאה	כניסה
20:27	19:23	20:30	19:08
20:31	19:27	20:33	19:29
20:30	19:18	20:35	19:22

חברת
זמני השבת

המשך בעמוד 3

מדריך למטייל במעיינות יהודה שומרון
ובקעת הירדן

לאוהבי הארץ
ספר חובה שאסור לפספס

מחיר מבצע לרגל ההשקה 20 ש"ח בלבד

לרכישה: 02-621 1999 | www.yeshaclick.co.il

10.1.17

"מה יכול להיות נעים וכיפי יותר
מטיולים לאתרי מעיינות המייצגים
את כל מרכיבי התרבות הנופית
והחקלאית של הגדה המערבית?..."

היישוב סוסיא, הנמצא בהר חברון, הוקם בשנות ה-80 בסמוך לעיר היהודי העתיקה הנושאת את אותו השם. באתר הארכיאולוגי הסמוך, אשר נחפר לאחר מלחמת ששת הימים, נמצא אחד מבתי הכנסת הגדולים והמפוארים ביותר בארץ. הוא מעוטר בפסיפסים ייפייים עם כתובות עבריות אשר מלמדות על העבר של הר חברון בהיסטוריה היהודית. מדינת ישראל הפכה את האתר לגן לאומי מרשים, אליו מגיעים מטיילים מכל רחבי הארץ והעולם בכדי לחזות ביופי ולהאזין לסיפורו של המקום. לפני כעשור, החלו ערבים מחמולת נוואג'עה להקים מאחז בלתי חוקי בין היישוב לגן הלאומי על שטח המוגדר כשטח C. רק מספר קילומטרים בודדים מפרידים בין סוסיא לבין העיר הערבית יטא, עיר גדולה באופן יחסי, המונה מעל ל-40 אלף תושבים. הפולשים מחמולת נוואג'עה בנו במאחז בתים היושבים על שטח C, והחלו לגור בהם. על אף צווי ההריסה אשר הוציא המנהל האזרחי לחלק מהבתים, אף בית לא נהרס.

ההלך המשפטי המלווה את המקום מתנהל כבר משנת 2011, אז עתרה לראשונה תנועת 'רגבים' בדרישה להרוס את המאחז הבלתי חוקי. הערבים המתגוררים במקום, שהגישו עתירה נגדית בשנת 2014, המשיכו בבנייה בלתי חוקית תוך שהם מנצלים לרעה את ההלך המשפטי, ואף דרשו להקצות עבורם שטח של 1,500 דונם, להסדיר את המאחז במקומו הנוכחי ולהכיר בו כ"שכונה" של העיירה יטא.

מועצת התכנון העליונה (מת"ע) במנהל האזרחי דחתה את התכנית, מאחר והעיירה יטא מרוחקת מספר קילומטרים מהמאחז. בתוך כך, הציעה המדינה להסדיר את המאחז על אדמות מדינה המוגדרות "צמודות דופן" שנמצאות בסמיכות לעיירה יטא. בסופו של יום, נתן בג"ץ "אור ירוק" להריסה מיידית של שלושה מבנים מכרזיים במאחז נוואג'עה לאחר שהוכח בפניו כי שלושת המבנים הוקמו לאחר צו ביניים שאסר על המשך הבניה במקום.

אך פה אנו מגיעים לבעיה האמיתית - בג"ץ אמנם אישר להרוס את המבנים הבלתי חוקיים, אך הוא לא נתן מועד להריסה. בפועל, הוא השאיר את הבעיה על מקומה, כאשר הוא מוציא את העוקץ מפסק הדין שלו. ב'רגבים' שמו לב לעניין והגישו עתירה המבקשת לקבוע תאריך להרס הבתים, מתוך הבנה שללא מתן תאריך מוחלט בו יש להרוס את הבתים הפינוי פשוט לא יקרה. העתירה של 'רגבים' נדחתה על ידי בית המשפט. השבוע, הגיעה ההחלטה לדחות (שוב) את ההרס של המאחז הבלתי חוקי.

כאן המקום לבחון את כוחה של הריבונות הישראלית. כפי שנכתב פה, ישנה האפליה הקיימת בין פסקי דין הניתנים לערבים לבין פסקי דין הניתנים לישראלים. לא ייתכן שבתים ישראלים מפונים מיושביהם ונהרסים פעם אחר פעם ללא דחייה, ומאחזים ערביים עדיין עומדים. על ממשלת ישראל לבצע באופן מיידי את צווי ההריסה שעומדים ותלויים נגד הפולשים הערביים למאחזים נוואג'עה וחאן אל-אחמר ולהחזיר לידינו את הריבונות באזור.

הדבר חוזר בעוד מקרים רבים בהם מועמדים להריסה בתים לא חוקיים של תושבים ערבים. דוגמה לכך היא "חאן אל-אחמר", כפר בדואי בלתי חוקי הממוקם בירידה מירושלים לים המלח, בקרבה לכביש מספר 1, בין היישוב כפר אדומים לאזור התעשייה מישור אדומים. מקבץ הבתים יושבים למעשה בשטחו של היישוב כפר אדומים, וחולשים על נקודה אסטרטגית בצומת הדרכים שבין ים המלח, וירושלים. במשך יותר מעשור, ממשלת ישראל דחתה את ביצוע צווי הפינוי הרבים שניתנו לכפר, והציעה במקומם חלופות חוקיות למיקום מחדש של הקהילה הבדואית, כולל חבילות פיצויים עצומות של מיליוני שקלים לכל משפחה.

בית המשפט העליון העניק למי שמייצג את התושבים בחאן אל-אחמר הזדמנות אחרונה להציע חלופה אחרת לשכונה שהוצעה להם, אך הם לא הציעו חלופה אחרת ולא הותירו לשופטים ברירה אלא לדחות את כל העתירות ולאפשר סוף סוף למדינה לאכוף את החוק. "שורת הדין היא שאין עילה משפטית

להתערב בהחלטתו של שר הביטחון לממש את צווי ההריסה שהוצאו למבנים הבלתי חוקיים שבחאן אל-אחמר", כתבו השופטים וגם כאן, השאירו את פסק הדין ללא תאריך הריסה מדויק.

אולם בפסקי דין של הרס בתים ישראלים ביהודה, שומרון ובקעת הירדן הדבר אינו דומה. הנה כמה דוגמאות לפסקי דין של הריסות שבוצעו לאחרונה, בהם בית המשפט מציג את התאריך המדויק בו יש לפנות את הבתים. בפסק דין עמונה, אשר בוצע לפני יותר משנה הייתה קביעתה של נשיאת בית המשפט העליון לשעבר מרים נאור חד משמעית: "אשר על כן, עמדתי היא שיש לדחות את בקשת המדינה. בהתאם לפסק הדין, הפינוי יבוצע עד ליום 25.12.2016. בנסיבות העניין לא יהיה צו להוצאות".

גם בפסק הדין של תשעת הבתים בעפרה אשר פונו בשנה שעברה, ניתן תאריך יעד. כך, כותב נשיא בית המשפט העליון לשעבר אשר גרוניס: "אשר על כן, הננו מורים על קבלת העתירה והפיכת הצו על תנאי למוחלט ... נקבע שהצווים ימומשו תוך שנתיים מיום מתן פסק דין זה".

בנתיב האבות, אשר תושביו פונו ובתיו נהרסו בשבוע שעבר המקרה חוזר על עצמו. אמנם נתנה לאחר פסק הדין דחייה של שלושה חודשים למען קידום בניית החלקה הזמנית אליה עברו התושבים, אך תאריך מדויק אכן ניתן. מתוך פסק הדין של נשיאת בית המשפט העליון לשעבר מרים נאור: "אשר על כן, לדעתי יש להורות על מימוש צווי ההריסה ביחס למבנים ... עד ליום 6.3.2018".

אלו דוגמאות מפסקי הדין האחרונים בלבד, אך לצערנו הדבר חוזר על עצמו בכל מקרה בו באים שופטי בג"ץ להרוס בתים של ישראלים ביהודה, שומרון ובקעת הירדן. כאשר מדובר בבתי ישראלים בג"ץ מרגיש צורך לגזור לוחות זמנים ותאריכים מדויקים לביצוע גזר הדין. אם עבריינות נעשתה על ידי ערבי, כאן לבג"ץ יש זמן. הוא מוכן לחכות עד שהמדינה תמצא את הזמן הנכון לה לפנות.

כאן המקום לבחון את כוחה של הריבונות הישראלית. כפי שנכתב פה, ישנה האפליה הקיימת בין פסקי דין הניתנים לערבים לבין פסקי דין הניתנים לישראלים. לא ייתכן שבתים ישראלים מפונים מיושביהם ונהרסים פעם אחר פעם ללא דחייה, ומאחזים ערביים עדיין עומדים. על ממשלת ישראל לבצע באופן מיידי את צווי ההריסה שעומדים ותלויים נגד הפולשים הערביים למאחזים נוואג'עה וחאן אל-אחמר ולהחזיר לידינו את הריבונות באזור.

לקיים אותם בגלל חוסר הבנת הטעם, עליו ללמוד מדברי רש"י שמצוות מקיימים גם כאשר איננו מבינים את טעם המצווה. לעומת זאת, יש מי שיכול לשקוע במעשי המצוות ולהתחיל לייחס להם כוחות עצמיים, כמו שישנם אנשים המתעסקים בסגולות או בקמיעות למיניהם ועלולים לשכוח לפעמים שאין בסגולות עצמם כלום, אלא מי שמרפא ומושיע הוא הקב"ה בלבד. להם מובא המסר שבמדרש תנחומא: שכל כוחם נובע אך ורק מציוריו של הבורא.

ר' יוחנן בן זכאי לתלמידיו בסוף דבריו את העניין. בדבריו ההקשר הוא אחר לחלוטין. המסר הוא שאסור לחשוב שיש כח בפרה, במים או אפילו כח טומאה במת. העניין הוא ציווי ה'. בדבריו במדרש אין אמירה שאסור להרהר על המצווה או להעלות ספקות, אלא שאסור לעבור עליה וצריך לקיים את דבר ה' למרות הכל. בחייו של המאמין, ישנם התמודדות עם אתגרים שונים. יש אדם המתקשה בהבנת ההיגיון הפנימי של המצוות, והאמתקשה

אי אתה רשאי לעבור על גזרתי". במדרש זה, המסר החד נראה שונה מאוד מהכיוון המובא ברש"י. רשי מתמודד עם חוסר הטעם ההיגיוני במצוות פרה אדומה, ותשובתו במילה "חוקה" שיש צורך לקיים את המצווה ללא ספקנות. במדרש, הגוי אינו מקשה על ההיגיון של מצוות פרה, אלא קשה כי זה נראה כ"מעשה כשפים", כאילו אנחנו מאמינים בכוחות עלומים שישנם בחומרים: האפר, המים וכד' שהם מחוללים פלאים, על כך מדגיש

צפוף לכם הבית בית גדול למשפחה גדולה.

בית
גדול
למשפרי
דיוור
במרכז

הנחה מיוחדת
30,000 ₪
לדירת 7 חדרים

תמיד חלמתם לגור בבית צמוד קרקע משלכם במרכז הארץ? עכשיו זה אפשרי ומשתלם. הפרויקט ביקר מזמין אתכם להתרשם מהבתים החדשים שלנו ביישוב שיש בו הכל: גנים, מכולת, קופת חולים, מגרשי כדורגל ותנועת נוער. והכל - מרחק נסיעה קצר ממרכזי העבודה בפתח תקווה, ראש העין ותל אביב.

yakir1.co.il

בואו להתרשם! לפרטים ותאום אתי 050-5382852

בית. משפחה. קהילה.

חדר האוכל בשנים הראשונות של "מושבוץ" חמרה

באדיבות רפי גנני

את הדברים בראיה ביטחונית וסבר שצריך להקים נקודות התיישבות במקומות אסטרטגיים. הוא גם חשב שצריכים להגיע לבקעת הירדן אזרחים ולא האחזיות נח"ל שבפקודה אחת מורידים אותן מן הקרקע. גנדי היה ידען גדול, אהב את ארץ ישראל והיה בקיא בהסטוריה ובארכיאולוגיה שלה. היה תענוג להיות בקשר איתו, מספרת חגית בהערכה רבה כלפי מי שדחף את מפעל ההתיישבות בבקעת הירדן ואף תמך בתושבים החלוצים בדרכים לא שגרתיות. "עלינו לחמרה במאי, והגיע חג הפסח. היינו 3 משפחות ו-15 רווקים בלי שהיה פה כלום. לא עץ, לא שיח, לא ציפור, רק אדמה אדומה. זה היה מקום נורא בודד באמצע המדבר. פתאום, בערב פסח, בשעה 16:30 אחר הצהריים נחת פה מסוק וממנו ירד גנדי. הוא הגיע להגיד לנו חג שמח ולחלק לילדים צעצועים. אני לעולם לא אשכח את המחזה הזה. בתחושה שלנו ישבנו בדד על ראש ההר ופתאום מישהו יודע שאתה קיים".

לא הפריע לי, למרות שבאמת היינו רחוקים כי הכבישים של היום זה לא מה שהיה פעם. היו שערים צבאיים על כביש 90 ועד שש בערב היינו חייבים לחזור למושב. "באנו לכאן כיוון שזה היה ה'הודו' שלנו. בימים ההם עוד לא רווחה התופעה של בחורים ובחורות שעושים טיול גדול למזרח אחרי הצבא, אז כאן מצאנו את הניתוק, את המרד בכל העולם ובהורים. האמת היא יש כאלה שאומרים שעוד לא גמרנו את המסע ואנחנו עדיין בהודו", היא אומרת בקריצה. "באנו הנה 'לבנות ולהבנות'. יצאנו מתוך עולם הנוחות להרפתקאה, לראות עולם. היינו היישוב האזרחי הראשון שעלה בבקעה, שאר היישובים היו בהתחלה האחזיות נח"ל. מי שהעלה אותנו לקרקע היו חברי מפלגת מפא"י, חגית מרגישה ומוסיפה עם נימה עדינה של כאב, "היינו בעיניהם כציונים וחלוצים וזה היה כבוד מאד גדול להיות מתיישב, לפני שכתשו אותנו כ'מחסלי השלום'". "דיין, פרס, רבין וגבתי, כולם חיזרו אחרינו, והמוסדות הם אלו שהקימו את המקום. כל זאת בהשראתו ובדברונו של גנדי, אלוף פיקוד המרכז דאז, שראה

// עדי בן ישי

המושב חמרה שייך לארגון מושבי האיחוד החקלאי ולמועצה אזורית בקעת הירדן. הוא הוקם ב-4 במאי 1971 כמושב שיתופי במורדות השומרון, בערוץ נחל תרצה, בחלקה הצפוני של בקעת הירדן. היישוב נקרא "חמרה" משלוש סיבות - תל חמרה הסמוך אליו, גידול גפנים ליין נקרא בארמית 'חמרא' והוא מאפיין את האזור וצבעה האדום של הקרקע המקומית.

כיום, למושב חמרה, מספר גידולים משותפים: 230 דונם של מטע תמרים אורגני בגאון הירדן, לולים לגידול תרנגולי הודו ושטחי אדמה לגידול ירקות. בחמרה 41 בתי אב, מתוכם כ-15 משפחות צעירות של בנים ובנות שנולדו וגדלו ביישוב, ובחרו, לאחר נישואיהם, להקים בו את ביתם.

אני שואפת אוויר קריר מלוא ראותי ויורדת מביתי על ההר דרך מורדות השומרון לבקעת הירדן. הר הסרטבה בקו האופק במלוא זוהר מחיך אליי. כשאני מבחינה בנוה מדבר מוריק בלב השממה, אני יודעת שהגעתי ליעד, מושב חמרה. את חגית טנא, חקלאית עיקשת ומעוררת השראה, הנמנית עם גרעין המייסדים של המושב, אני פוגשת בביתה. חגית נעימה ומאירת פנים וביתה שובה לב. יש בו ציורי מים ושמן מרהיבים, פסלים מיוחדים ואוסף נדיר של מאובנים יפהפיים. אני שומעת מקהלה עליזה של ציפורים, ושואלת: "יש לכם כלוב תוכים?" אבל חגית מצביעה על מקור הציצים, עץ פיקוס עצום שבחצר, ואומרת: "כשעלינו על הקרקע לא הייתה פה שום ציפור".

העליה לקרקע

"בחודש מאי 1971, היא מספרת, "הגענו לחמרה עם תינוק בן שנה וחצי. ראיתי מודעה בעיתון בה נכתב ש'האיחוד החקלאי' יוזם עליה לקרקע בבקעת הירדן והחלטתי להצטרף. הריחוק

ילדי חמרה על הטרקטור הראשון של המושב, 1971

באדיבות רפי גנני

ילדי חמרה בימי ראשית שנות המושב

"איך התמודדתם עם מזג האוויר בימי הקיץ הלוהטים?", אני שואלת את השאלה המתבקשת. "אני הגעתי מחיפה ושם הזעתני יותר כי הלחות שם מאד גבוהה, פה מזג האוויר יבש. במרכז הארץ ממש נוטפים בימות הקיץ וכשהגעתי לכאן החום לא הפריע לי. באופן יחסי היום הרבה פחות חם מימי ראשית המושב כי יש לנו דשא ועצים, אז היה מדבר בלי שום דבר ירוק.

"בשבתות קיץ, כשהמושב היה בראשיתו אפילו עץ לא היה לתת מעט צל וקרירות. גם מכוניות לא היו לנו, אז לקחנו טרקטור עם עגלה, העמסנו את כל הילדים ונסענו לבריכה במושב ארגמן הסמוך", נזכרת חגית.

מבט לעתיד

"היום המושב שלנו מונה 41 משפחות שמתוכם הרבה ילידי חמרה שחזרו לגור במחוז ילדותם. נשמח שתהיה קליטה של הרבה משפחות שייבנו אצלינו את בית חלומותיהם. הנכדים שלי מגיעים לכאן לביקור", מספרת חגית בגאווה, "ואומרים שלחמרה הם הכי אוהבים לבוא". אחרי ביקור חמים ונעים כמו שחווייתי אני מבינה גם למה.

יותר סיכוי והלכתי וסגרתי את המים בחממות. לא יכולתי יותר לעבוד כל כך קשה מבוקר עד ליל, בחום העז וללא תמורה הולמת. כולם סביבי נרעשו שאני, החקלאית, עשיתי מהלך דרסטי כזה, אך לאחרים גם כן "נפל האסימון", ובמוקדם או במאוחר הם עשו כמוני."

בטחון

חגית מספרת לי שתושבי הישוב לא חיו בפחד ולא חשו מאוימים גם לא בשנים בהן היו חדירות של מחבלים מירדן וגם לא באינתיפאדה של שנת 2000. "היינו מאד נאיבים וחשבנו שלנו זה לא יקרה", הייתי נוסעת לירושלים בחיל ורעדה לבקר את בתי שלמדה באוניברסיטה העברית. שם ממש פחדתי, אך בחמרה חשתי בטוחה". אולם פיגוע רצחני קטע באחת את השקט והשלווה במושב. בפברואר 2002 חדר מחבל למושב בשעות הערב, השתלט על בית פרטי והרג ביריות את רס"ר משה מג'וס מקונאן, בן 33, את חברת המושב, מירי אוחנה, בת 50, ואת בתה יעל, בת 11. "הפיגוע הזה הרג אותנו", משתפת חגית עם דמעות בעיניים. "מירי הייתה חברה מאד מאד טובה שלי ועד היום אני לא יכולה לעכל את הדבר הזה. זאת היתה תקופה קשה".

מזג האויר

פרנסה

"בהתחלה חיינו ב'מושבוץ', שמשמעותו היא שילוב של מושב וקיבוץ. היה לנו חדר אוכל משותף ופועוטון וכולנו עבדנו בחקלאות. לאחר כשנה מרגע עלייתנו לקרקע הסתיימה בניית הבתים, אך עד אז לא היו שבילים והאדמה האדומה שבישוב הפכה לבוץ טובעני. לאחר זמן מה פתחנו מכולת קטנה והתחלנו לחיות יותר בהפרטה, אך הפרנסה הייתה מאד בדוחק וקיבלנו דמי מחיה מהסוכנות. הגידולים החקלאיים היו ניסיוניים כי אף אחד לא ידע איך להתנהל בחבל הארץ הזה. פעם ברגע של מירמור שאלתי את אנשי הסוכנות: 'למה לא בדקתם מה אפשר לגדל פה לפני ששלחתם אותנו לכאן?'. הם השיבו שאם הם היו בודקים לפני אף אחד לא היה בא. ובכל זאת גידלנו ירקות, אבטיחים, מלונים. מאוחר יותר כל אחד מהתושבים קיבל שטח שעליו בתי רשת או חממות על מנת לגדל פרחים ליצוא. הנושא של היצוא היה קריטי למדינת ישראל שניצקה לדולרים. בהתחלה גידלנו את הפרח עדעד כחול ואז עברנו לוורדים שהצליחו מאד. היה להם שם טוב בבורסות בהולנד ובגרמניה והיה אפשר סוף סוף להתקיים מהם בכבוד.

"אחרי 20 שנה, הענף הלך ודעך כי הקניינים ההולנדים גילו שאפשר לגדל באפריקה ורדים בהרבה פחות כסף ולשלוח לבורסות באירופה. שוב התחיל משבר של מה מגדלים במקום ורדים, ועם השנים היו אנשים שעזבו את החקלאות. אנחנו עשינו ניסיונות עם שיחים ופרחים שונים עד שמצאנו ענף ירוק המקשט זרים, 'אספרגוס וירגטוס' שמו, שאמנם לא משלמים עבורו הרבה אך גם לא מוציאים הרבה כסף בגידולו, הוא לא מפונק ולא חייבים לקטוף אותו בזמן מאוד מסוים. "גידלנו את האספרגוס 15 שנה עד לנפילת 'אגרוסקו', שהיא החברה הישראלית העוסקת בייצוא תוצרת חקלאית מישראל. בשנת 2011 עברה 'אגרוסקו' משבר חמור ובסופו נמכרה והפכה לחברה פרטית. בעקבות המשבר לא היה לנו יצואן ולא הצלחנו למכור בחו"ל. הבנתי שאין

הפצת עלוני שבת בכל הארץ

שליחי הציפור שלכם
מבית מקור ראשון

הדבקת מודעות
בבתי הכנסת
ובריכוזים דתיים

לפרטים: יוסי בן הדור
052-8908518
yossib@makorrishon.co.il

שוחלים דשא וצמחי נוי במושב החדש

ילדי חמרה בימי ראשית

הילדות האבודה

ובונות עולם ערכים פנימי. אני רואה את הדור הצעיר שגדל לעינינו, שכל כך רוצה ושואף להיות דומה למבוגרים, כי מה יותר כיף מלהיות מבוגר ואחראי על החיים, ובא לי לצעוק: "רגע, חכו עם זה! אם אין לכם הכרח אל תתבגרו! חכו קצת!"

אם נרצה או לא הזמן יעבור, ובסופו של דבר גם הילדים הרכים יתפכו למבוגרים שעלולים להשתעבד לשגרה של לקום בבוקר, ללכת לעבודה, לעבוד מספר מטורף של שעות, לחזור הביתה עייפים וסחוטים לילדיהם שכה רוצים חום ואהבה, לנסות להרדים אותם כמה שיותר מהר על מנת לשנות איזה כוס קפה לפני שהולכים לישון כדי לקום שוב מוקדם בבוקר לעבודה.

כיום, אחרי שלושה וחצי עשורים בעולם, אני מבינה שכדי להתבגר נכון צריך לחוות ילדות בצורה נכונה ובונה. לא להתבגרות כשלעצמה מביאה חירות פנימית, אלא הכלים שההורים שלנו טומנים בנו בהיותנו ילדים.

והדבר הכי חשוב שלמדתי מתוך נסיוני הוא, שאת העבר אי אפשר לתקן, אבל אפשר להפיק ממנו את המיטב ולהמשיך קדימה אל העתיד.

אז אם אתם רואים אותי משתטה במשחקי ילדים או מתלהבת מאיזה זוג אופניים, דעו שעמוק בתוכי אני עדיין ילדה שפשוט התבגרה מהר מדי.

שוב לעבור דירה או להעביר אותי בית ספר או לנסוע לנופש משפחתי בדיוק ביום של הבגרות בספרות - הייתי נאלצת לעמוד על שלי ולהסביר להם למה זה מעשה שלא הגיוני לעשותו. לא תמיד הצליח לי. בעצם לרוב זה לא הצליח, אך כשזה הצליח לי הייתי הכי מאושרת בעולם.

עלי לציין שבשנים בהן גרתי בבית הוריי וגם אחרי זה, הם לא היו נגדי. הם פשוט תמיד היו בעד עצמם. זה היה המוטו שאף פעם לא נאמר במפורש, אבל הכל הלך על פיו.

ההחלטות התקבלו והילדים איכשהו הסתדרו, כי הרי ילדים תמיד מסתדרים.

המלחמות הפנימיות שנאלצתי לנהל בגיל צעיר הותירו בי כמה צלקות מאוד כואבות. עד היום המחשבה על הילדות שלי גורמת לי לעצבות גדולה. עכשיו אני מבינה עם כמה יכולות וכשרונות נולדתי, וכמה מתוכם מומשו, וגם זאת במאמצים כבירים. אך במקום לממש את כישורי הייתי עסוקה במלחמות הישרדות פנימיות אליהן יצאתי ללא כלים שיסייעו לי.

כל כך רציתי להתבגר, והנה אני כאן. התבגרתי בהחלט. התלטשתי, התחשלותי ואפילו קצת הצלחתי לפתח עור של פיל.

היום אני מבינה עד כמה הילדות יכולה להיות יפה ושמחה. כמה כוח, חשיבות ועוצמה יש בשנים האלה, שאמורות להיות השנים שמגבשות זהות

כילדה מאוד רציתי להתבגר. ההתבגרות סימנה בשבילי חופש בחירה וקבלת החלטות באופן עצמאי ומושכל על החיים. שני הדברים האלה היו מאוד חסרים לי. כנראה שיש ילדים שגם כשהם ילדים הם מתנהגים וחושבים כמבוגרים. אולי כי זה באופיים, או כאילוץ של המציאות.

אצלי היה מדובר בשילוב של שניהם. תמיד הרגשתי צורך לזכור דברים למקרה שהמבוגרים שעל ידי ישכחו איזה פרט חשוב. תמיד להיות לגיבוי ולתמיכה למקרה שיהיה משהו לא צפוי.

אני זוכרת מצבים, בהיותי בת שבע-שמונה, בהם הייתי עומדת על יד החלון, מחכה ודואגת כשמישהו מבני המשפחה היה מתעכב לחזור הביתה. בהחלט לא משהו שבני שמונה עושים בשעות הפנאי.

לא פעם מצאתי את עצמי מתוך הכרח בתפקיד "המבוגר האחראי". הדבר הכביד עליי בכל צעד ושעל. כל כך חיכיתי להגיע למעמד המיוחל ולהיקרא "בוגרת" עם כל הזכויות הנלוות לכך. אם כבר לעבוד קשה אז שיהיה באופן רשמי ועם הטבות.

רציתי את החופש להפסיק להתנצל על מחשבותיי ומעשיי. להיות כפי שאני מבלי שארגיש אכזבה או ציפייה מצד הסביבה. פשוט להיות אני מבלי לרצות ומבלי להיות תלויה באף אחד. התלות הזאת שגרמה לי הרבה פעמים לחוסר אונים, הקשתה עלי יותר מהכל.

כשהוריי היו מחליטים החלטות קלות דעת, כמו

מה יקרה

ידיד ספרים וסופרים באפרת / ט"ו בתמוז 28 ביוני

ביריד ישתתפו סופרים מקומיים ויצוג את פרי יצירתם: בתכנית: בין השעות 16:00 - 18:00 דוכני מכירת ספרים של יוצרים מקומיים, בשעה 16:00 - הרכב מוסיקלי, בשעה 16:30 סדנת יצירה, בשעה 17:00- הצגה "הסודות של שירי" עם מיכל פרץ. בספריה הציבורית אפרת. לפרטים: 02-9932936

קולונוס הר חברון במיתרים / י"ד בתמוז 27 ביוני

פרויקט שירת ההמונים מגיע להר חברון עם השיר "מחוזקים לעולם". מחיר: 40 ש"ח לכרטיס חיצוני, 25 ש"ח לכרטיס תושב הר חברון. בשעה 17:30 ברחבת המועצה במיתרים.

לפרטים והרשמה: www.hrhevron.co.il

אתניקס באריאל / י"ד בתמוז 27 ביוני

עפים על הקיץ ופותרים בענק את החופש הגדול 27.6 עם מופע ענק של אתניקס עם כל השירים שאנחנו הכי אוהבים. בנוסף, האולפן השקוף של גל"צ מגיע לשדר הישר מהאמפי את ההופעה הייחודית. בשעה 20:00 באמפי הגדול. הכניסה חופשית.

חמישי | 27 ביוני

תלמוד תורה חדש בשומרון

קצאלה • יציראל • אבדן פ' • ביטוי אצמ
אחל פתורה • חילוק אגל, אגל אצמ

תלמוד תורה המחנך ליראת השמיים ועמל התורה, תוך מתן ביטוי לכל כוחות הנפש ופיתוח הלמידה העצמאית, הסקרנות ושמחת החיים הטבעית של הילד. כמו כן, יילמדו בתלמוד התורה כל מקצועות הליב"ה ברמה גבוהה.

תלמוד התורה מוקם בידי אנשי חינוך מנוסים בהובלת **אבינעם מימון**, מנהל פרויקטים חינוכיים ומרצה בבית הספר ליעוץ תורני. בתכנית פתיחת שני בתי ספר - לבנים ולבנות. מיקום תלמוד התורה ייקבע על פי בקשת התושבים.

לפרטים נוספים: אבינעם מימון 052-4244478

מה קורה?

לדיווחים ותמונות:

yesha.shelano@gmail.com

שוויון חוקי לאחר 7 שנים הוחל חוק האסבסט גם על יהודה ושומרון. כידוע האסבסט טומן בחובו סכנות גדולות למי שנחשף אליו גם באופן קל או מתון. לכן, בשנת 2011 נחקק חוק האסבסט, חוק שנועד לצמצום ומניעת מפגעי אסבסט. אך למרות הצעדים שננקטו למניעה וצמצום מפגעי האסבסט במדינת ישראל, החוק טרם הוחל בתחומי ההתיישבות הישראלית ביהודה, שומרון ובקעת הירדן והשימוש בחומר מסוכן זה באזורים אלו נמשך. כעת, לאחר כ-7 שנים, יוחל החוק על ההתיישבות הישראלית באמצעות חתימה של מפקד פיקוד מרכז. מועד תחילת החלת החוק הוא ב-29 ביולי. מנכ"ל איגוד ערים לאיכות הסביבה שומרון, **איצ'ה מאיר** אמר: "חבל מאד ששאר החקיקה הסביבתית הקיימת בתחומי מדינת ישראל מוחלת על ההתיישבות באופן איטי. אנו פועלים כל העת לחיזוק החקיקה הסביבתית ושמירה על המרחב והתושבים ממפגעים וזיהומים".

מהר מכפי שניתן לשער. באירוע השתתפו גם ראש מועצת גוש עציון **שלמה נאמן**, **בת-גלים שעאר**, **הרב דב זינגר** ועוד רבים.

הנוער העובד בני נוער מבית אל הלוקחים חלק בתכנית "עתידי בטוח" מטעם המועצה המקומית בית אל וביטוח לאומי הקימו לאחרונה בית קפה לרווחת הציבור. בני הנוער עברו תהליך משמעותי של הכנה לעולם התעסוקה, אשר כלל הכשרה של יזמות עסקית סדנאות מסוגלות תעסוקתית ועוד. בבית הקפה ימכרו בני הנוער קפה איכותי וקינוחים מתוקים רבים על עגלה אשר תפעל בטיילת היישוב ובאירועי התרבות השונים. **5**

צרכי ציבור באמונה בשבוע שעבר התקיים בקרני שומרון שבוע מודעות ל"נופשו שומרון", עמותה הפועלת בניהולה ובאחריותה של ישיבת ההסדר קרני שומרון. העמותה מארחת בכל שבת חניכים בעלי מוגבלויות, במטרה לתת למשפחות שלהם הזדמנות לנוח מהשגרה האינטנסיבית. במהלך השבוע התקיימו פעילויות רבות, ביניהן: שיחתו של חבר הכנסת **בצלאל סמוטריץ'** לבחורי הישיבה, שיחתה של **ד"ר לאה ויזל** לבנות מדרשת שילית, הצגה לילדים **4** ועוד. שיא השבוע היה בקידוש משותף של קהילת קרני שומרון יחד עם חניכי ומתנדבי הנופשושן בישיבת ההסדר קרני שומרון, במהלכו נחנך המבנה החדש של העמותה. **משכמם ומעלה** בשבוע שעבר התקיים כנס הוקרה למורים המצטיינים של בתי הספר ברחבי מטה בנימין, זו השנה השנייה. בכנס, מקבלים המורים והמורות המצטיינים תעודות ופרסים על נתינתם מעבר למצופה כאנשי חינוך מהמעלה הראשונה בבתי הספר היסודיים והעל-יסודיים. ראש המועצה **אבי רואה** אמר במהלך הכנס: "תודה על כל העשייה במשך השנה. אנחנו לא מפספסים את ההזדמנות להגיע ולכבד את המקום שאתם נמצאים בו. כידוע לכם שבבנימין מונה למעלה מ-70 אלף איש שמחציתם תלמידים, אנו משקיעים את מירב המאמצים לפתוח את השנה הבאה" **5**

עושים קניות שר הכלכלה והתעשייה **אלי כהן** וראש מועצה אזורית הר חברון **יוחאי דמרי** חנכו את הסופר הראשון במועצה. בטקס חנוכת הסניף לקחו חלק גם מנכ"ל משרד הכלכלה, מנהל הרשות לעסקים קטנים במשרד, בעלי הרשת ועוד. סניף "מחסני השוק" הוא הסופר הראשון שנפתח במועצה אזורית הר חברון מאז היווסדה לפני 35 שנה, במהלך נפתחו באזור רק מכולות קטנות ביישובים. הסופר החדש ממוקם ב"פארק התעשייה מיתרים" השוכן בהר חברון במרחק 7 דקות נסיעה מצומת שוקת. השר **כהן** אמר בגזירת הסרט: "זהו יום חג. כמי שמאמין בהתיישבות ופיתוחה הכלכלי, אני גאה במיוחד בכך שמשרד הכלכלה בהובלתי שותף להעצמת העסקים והתעסוקה, בהר חברון ובהתיישבות כולה" **1**. ראש המועצה **יוחאי דמרי** אמר: "הר חברון נמצאת בשנים האחרונות בקפיצת מדרגה, שמנו לעצמנו כיעד להוסיף על קומת ההתיישבות את קומת איכות החיים. תודתי לשר הכלכלה על התמיכה הרבה ולבעלי רשת מחסני השוק על ההשקעות בהר חברון".

4 שנות כאב תחת הכותרת "צומחים מתוך הכאב" התקיים בשמורת 'עוז וגאון' שבגוש עציון האירוע לציון ארבע שנים להקמת השמורה בעקבות חטיפת רצח שלושת הנערים גיל עד, אייל ונפתלי הי"ד. האירוע נפתח בדברי ברכה של **יהודית קצובר**, מראשי תנועת 'נשים בירוק', העומדת מאחורי פיתוחה ושיקומה של השמורה **2**. **קצובר** ציינה את חשיבות הקמתה של השמורה כאקט של אחיזה בארץ ישראל ממנה מנסים ארגוני הטרור לגרש את עם ישראל ולהחליש את הקשר שלו אליה, בין השאר במעשי טרור כדוגמת חטיפת ורציחת שלושת הנערים הי"ד. על הדברים האלה הוסיפה **נדיה מטר**, שותפתה של **קצובר** להנהגת 'נשים בירוק' והזכירה את הפריחה והשגשוג הכרוך בשיבת ישראל לארצו וגאולת העם והארץ כתהליך ארוך של התקדמות בו מעת לעת יש גם מהמורות שעומן יש להתמודד. "העיתיד פועל לטובתנו", אמרה וקבעה כי גם חזן הריבונות יתממש

לחברנו היקר שילה אדלר
אתך באבלך הכבד במות
עליך אביר

**שמעון (הלוי)
אדלר ז"ל**

בית מועצת יש"ע

עורך: אלנתן זכריה **פרסום מודעות:** נדב מלכה 052-5665052 nadav@myesha.org.il
הפצה: מקור ראשון - יוסי 052-8908518 **עיצוב:** מ. מלדמן, תקוה דגן
תמונות: אור אלכסנברג, גרשון אלינסון, יעקב אפללו, Yaeli778, אביטל קליזן
הפקה: **יש שחר הפקות** בע"מ **לתגובות:** Lishka@myesha.org.il
אין המערכת אחראית לתוכן המודעות

המוציא לאור: **מועצת יש"ע**
ביהודה ושומרון וחבל עזה
מועצת היישובים היהודיים
רמת הגולן 55, ירושלים
טלפון 02-6211999 פקס 02-6516662
www.myesha.org.il